

Nhược Vũ thay một bộ váy màu hồng pastel ngắn trên gối một chút, chất liệu vải mềm mại ôm sát vùng bụng phẳng lì.

Cô nắm tay nắm cửa chừng hai phút mới dám mở ra, Lâm Nhất Phàm đang ngồi trên giường nghịch điện thoại, thấy cô hần liền cho điện thoại vào túi bước tới ôm lấy eo nhắc nhở cô ngồi trên bàn trang điểm.

-Vợ của anh xinh đẹp như vậy, lỡ ra đường có nhiều người ngắm em thì phải làm sao đây?

Nhược Vũ nuốt một ngụm khí tò mò nhìn người đàn ông trước mặt, rõ ràng là Lâm Nhất Phàm rồi nhưng hôm nay anh ấy lạ lắm, làm sao chỉ trong một đêm mà anh ấy lại trở thành như vậy?

-Em còn phải trang điểm, thả em ra trước đi.

Nhược Vũ muốn hỏi nhưng không dám hỏi, cô tìm cách lảng tránh.

Lâm Nhất Phàm đỡ cô xuống rồi không chịu rời đi, nhất quyết chống cằm nhìn cô đánh phấn tô son, hơn nửa năm sống cùng nhau chưa bao giờ cô thấy mất tự nhiên đến như vậy.

Đợi Nhược Vũ xỏ giày xong, Lâm Nhất Phàm ôm eo nhỏ của cô xuống lầu, lúc đi ngang qua phòng khách thì dặn người giúp việc nói lại với mẹ mình là họ cùng nhau ăn sáng bên ngoài.

Nhược Vũ ngồi ở ghế phụ nhìn Lâm Nhất Phàm một tay lái xe tay kia nắm lấy bàn tay của mình, mấy lần cô định hỏi nhưng không biết mở lời như thế nào.

Lâm Nhất Phàm đưa cô tới một quán ăn nhỏ gần trường đại học, hần nắm tay cô đi vào trong, nơi này buổi sáng khá đông khách, họ đi lên ban công nhỏ rồi ngồi xuống.

-Em muốn ăn gì?

Lâm Nhất Phàm đưa menu trước mặt cô, Nhược Vũ nhìn qua một lượt rồi chọn sủi cảo nóng.

Lâm Nhất Phàm mỉm cười nói với phục vụ.

-Cho tôi hai phần sủi cảo nóng.

Nhân viên phục vụ rời đi rồi lúc này Nhược Vũ mới dám lên tiếng dò hỏi.

-Nhất Phàm, anh thật sự không sao chứ?

Hần vò bàn tay nhỏ nhắn của cô không trả lời, tay đút vào túi quần lấy một hộp nhỏ rồi mở ra, hai chiếc nhẫn cưới bị bỏ xó lâu ngày đột nhiên xuất hiện.

Nhược Vũ còn chưa hiểu chuyện gì hần đã lên tiếng.

-Hai chúng ta thật hư, đến cả nhẫn cưới còn không chịu đeo.

Lâm Nhất Phàm lấy nhẫn đeo vào tay của Nhược Vũ rồi đẩy chiếc còn lại về phía cô.

Khoé môi chưa ngưng cười nhẹ nhàng nói với cô.

-Đeo cho anh đi.

Nhược Vũ nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trong trái tim mình, cô nhớ vào ngày cưới cả hai chỉ choé nhau vì anh nhất quyết muốn tự đeo nhẫn một mình, cô phải lôi tay lại để đeo cho anh,

còn nhét nhẫn vào tay anh bắt anh đeo cho mình, sau lễ cưới thì mạnh ai nấy rút, cô cũng không biết anh nhặt lại từ lúc nào.

Anh bây giờ càng khiến cô đau lòng thêm, ai đó trả Lâm Nhất Phàm lại như ban đầu có được không?

Lâm Nhất Phàm tràn đầy mong đợi, xoè bàn tay dài trước mặt cô, Nhược Vũ cũng không muốn anh mất hứng nên cũng đeo nhẫn vào tay của anh.

Lúc này nhân viên phục vụ mang thức ăn ra, Lâm Nhất Phàm xoè bàn tay có chiếc nhẫn kim cương khoe với anh ấy.

-Chúc mừng tôi đi, cô ấy vừa cầu hôn tôi.

Nhược Vũ méo mặt không biết nên khóc hay nên cười, nhân viên kia thì nở nụ cười sáng như hoa hướng dương liên tục chúc mừng.

-Chúc quý khách trăm năm hạnh phúc răng long đầu bạc, con đàn cháu đống.

Nhược Vũ bật cười lắc đầu cầm đĩa lên ăn, cô lén nhìn khuôn mặt hạnh phúc của anh và biết rằng sâu bên trong đó là một tâm hồn vỡ nát.

Bữa sáng kết thúc với một bất ngờ không lường trước, họ nắm tay nhau ra xe Lâm Nhất Phàm cầm bàn tay đeo nhẫn của cô hôn lên một cái đặc biệt dạn dò.

-Sau này cho dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không được tháo nó ra có biết chưa.

Nhược Vũ im lặng không trả lời được mà Lâm Nhất Phàm cũng không muốn nghe cô từ chối nên nhanh chóng khởi động xe.

Lâm Nhất Phàm bắt cô đứng đợi mình rồi cùng vào công ty, trai tài gái sắc bước vào khiến bao cặp mắt phải ngược lên ngắm nhìn.

Lâm Khải Trạch ở trên kia cũng nhìn thấy, không phải Lâm Nhất Phàm biết hắt và Nhược Vũ qua lại rồi sao, tại sao bây giờ còn tình cảm như vậy?

Lâm Nhất Phàm chia tay Nhược Vũ trước phòng làm việc, còn không quên tặng cho cô một nụ hôn trên môi mặc cho có rất nhiều người đứng ở đó.

Nhược Vũ ngại ngùng nhanh chân đi vào phòng làm việc, cô vui mặt vào bàn phím máy tính, chuyện sáng nay cứ như một giấc mơ vậy.

Có tin nhắn đến.

"Nhất Phàm không chịu ly hôn sao, em nộp đơn đi anh kêu người giúp em đơn phương ly hôn, anh không chờ được nữa."

Lâm Khải Trạch gửi tin nhắn cho cô, chỉ nhìn những dòng chữ cô cũng đoán được hắt đang tức giận, cô còn chưa kịp trả lời điện thoại lại có tin nhắn mới.

"Tối nay chúng ta đi xem phim nhé."

Lần này là Lâm Nhất Phàm, Nhược Vũ như cái trứng ốp la bị kẹp giữa hai lát bánh mì không thoát ra được, cô bây giờ như một cái la bàn không xác định được phương hướng, tại sao phải đặt cô vào hoàn cảnh trớ trêu như thế này. Bên hận bên tình cô phải làm sao đây?

Cuối buổi chiều ngày hôm ấy trước giờ tan làm quản lý Giang đến tìm cô, cô ấy đặt tờ đơn xin thôi việc trên bàn rồi mỉm cười nói.

-Phòng truyền thông vắng em sẽ rất buồn đó.

Nhược Vũ cầm tờ đơn trên tay thắc mắc hỏi.

-Chuyện này là sao?

Giang Hạ Vân cười cười nhìn xuống bụng của cô nhỏ giọng.

-Không cần phải giấu, giám đốc nói rồi, mẹ bầu cần nghỉ ngơi, anh ấy cũng chiều em như vậy, làm sao để hai em và đứa bé bị gò bó trong căn phòng chật hẹp này.

Mẹ bầu gì, đứa bé gì? Nhược Vũ nhìn xuống bụng mình rồi ngược lên nhìn mặt nhìn quản lý Giang, không phải đó chứ, cô ấy nghĩ cô đang mang thai sao, sao cô mang thai mà cô không biết? Lâm Nhất Phàm anh lại giở trò gì nữa rồi?

Không đợi tiếng chuông tan làm Nhược Vũ cầm tờ giấy và túi xách chạy ra khỏi phòng, Giang Hạ Vân ở phía sau còn nói vọng theo.

-Cẩn thận một chút, đi nhẹ nhàng thôi.

Nhược Vũ hăm hăm đi tới phòng của Lâm Nhất Phàm vừa đúng lúc hắn cũng bước ra, thấy cô xuất hiện môi lập tức nở nụ cười.

-Em tới tìm anh sao? Đúng lúc anh cũng xong việc rồi chúng ta về nhà thay quần áo chuẩn bị đi xem phim thôi, 7 giờ phim sẽ chiếu đấy.

Xung quanh rất nhiều người Nhược Vũ chưa vội nói cô đi theo Lâm Nhất Phàm ra xe, xe vừa ra đường lớn cô liền đưa tờ đơn thôi việc trước mặt hắn tra hỏi.

-Cái này là gì đây, tại sao anh quyết định mà không cho em biết gì hết vậy?

Lâm Nhất Phàm liếc nhìn tờ giấy rồi tỉnh bơ như không có chuyện gì bình thản trả lời.

-Quản lý Giang này đúng là, em là phu nhân của giám đốc, cần mấy thủ tục này để làm gì chứ.

-Lâm Nhất Phàm anh tỉnh táo lại đi, anh đang làm cái gì vậy hả, em có nói là muốn nghỉ việc sao, anh đang không tôn trọng em đó.

Nhược Vũ trở nên mất bình tĩnh, cô cần làm việc ở Lâm Thị, cô phải tiếp cận Lâm Khải Trạch, cô sắp đạt được mục đích rồi, bây giờ cô không thể quay đầu nữa.

Tại sao anh cứ cố chấp níu kéo chút hy vọng đã sớm lụi tàn đó làm gì, anh làm mọi thứ cho em, tâm hồn anh có vui vẻ được hay không?

Mọi thứ đã sờ sờ ra trước mắt rồi, dù không thật đi chăng nữa anh cũng phải nhận ra là em đang lừa anh.

Cớ sao anh còn làm khổ mình như vậy? Nhược Vũ thương cho mình 1 nhưng thương cho anh đến 10 đến 100, em không xứng đáng nhận tình cảm chân thành đó của anh.